повторюю тричі приросли до неба слова.

їх мало би бути утричі – як мінімум – більше,

але тільки віршам дано заперечувать вірші,

як першим прочанам покоїтись у головах.

не слово було попід шепотом наприкінці,

навколішки сонцю, яке нахилилось деревам.

до лева і змія приносили змія і лева,

і сльози, як лози, фальцетили в такт по лиці,

або по обличчі, або поза ними двома.

благенькі, як лози, якими шмагати благали.

не слів, але мови під небом, як завше, замало –

на мову намова, як в хлібі полова сама.

повторюю тричі – четвертого разу зійти

грозилися зорі навпричіпки в небо чи просто,

а тільки потреба до лева призначити простір,

до змія корону, до вірша засохлі листи,

чи може листки, або листя, чи просто папери,

чи просто прочани, чи просто під небом, чи в такт.

повторюю двічі, а третього разу не так –

аби прочинились, а не розчахнулися двері